

عنوان مقاله:

ارتباط بین توحید و معاد در نهج البلاغه و محوریت آنها در سبک زندگی

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی دین، معنویت و کیفیت زندگی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

محسن نورایی - دانشجوی ارشد علوم قرآن و حدیث دانشگاه مازن

فاطمه رامیار

خلاصه مقاله:

مباحث توحید و معاد در حقیقت یک واقعیت است. تمام امور دینی از اصول و فروع مبتنی بر دو امر است؛ یکی تصدیق به مبدا و دیگری تصدیق به معاد است. اگر توحید به معنای یگانگی و مدبر بودن خداوند در میان شرایع و سطح زندگی نمودار نباشد، انسان دچار شرک خواهد شد و این ناسازگار با باور به معاد به معنی جریان داشتن زندگی پس از مرگ می باشد. بنابراین نمی توان ادعا کرد که با وجود تثلیث و شرک به خداوند هم می توان به معاد معتقد بود. امام علی (ع) ارتباط توحید و معاد را در طول یکدیگر می داند نه در عرض. جایگاه مبدا و معاد در نهج البلاغه به حدی اهمیت دارد که امام علی (ع) برآنست که اصل اعتقادی توحید اثبات می کند که جهان دارای شعور و حرکت به سمت کمال مطلق یعنی تکمیل کننده اصل توحید است. اهل توحید در همه ی ابعاد زندگی از جمله در عبادت و پرستش، هدف دارد. در این مقاله سعی شده است با روش توصیفی - تحلیلی به نوع ارتباط بین توحید و معاد در نهج البلاغه و همچنین تبیین محوریت آنها در سبک زندگی مورد بررسی قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

ارتباط، توحید، زندگی، معاد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1131588>

